

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 74.

Anden Session.

31te Møde.

Torsdagen den 21de November.

(Fortsat.)

Kierfegaard: Jeg maa have udtalt mig meget utydeligt, dersom den høitærede Finanzminister ikke skulde, i alt Fald ved at see mine Øtringer trykte og gjennemlæse dem, kunne overbevise sig om, at den Bemærkning, hvormed han begyndte sit sidste Foredrag imod mig, ikke havde fuld Grund. Det er nemlig den Bemærkning af ham, at jeg skulde have søgt Dplysning om, hvorledes dette Lovforslag med dets Følger vilde stille sig til Danmarks Finansier i selve den forelagte Finanslov. Det var et Svår, jeg kunde have givet mig selv, og jeg har givet mig selv det. Men jeg maatte derfor ligesuldt tillade mig udtrykkeligt at motivere min Overbeviisning om, at man ikke kan finde fuldt Svar paa, hvad jeg spurgte efter, i Finansloven, thi der finder man kun Dplysning om, hvormange flere Udgifter der i umiddelbar Følge af denne Lov vilde blive at udbetale, men derimod ikke, hvormange der i middelbar Følge af Loven, paa Grund af de i Tiden forestaaende Gageringsforandringer fremdeles vilde blive at udbetale; derom kan efter min Overbeviisning ingen Finanslov meddele nogen Tal-Dplysning. Med andre Ord: den Forhøielse med Hensyn til andre Gager for andre Classer af Embedsmænd, som vil være en Følge af, at bestemte Størrelser for Gagerne vedtages her, den troer jeg, at Finanzministeren ikke er istand til efter nogen algebræisk Formel at beregne. Man kan ikke herover vente eller erholde nogen nøagtig Beregning; og det var kun derfor jeg tillod mig at yttre Formening om, at disse middelbare Følger for Stats-Udgifterne i det Hele ikke vilde blive ubetydelige, og at man derfor,

idet man vedtog den første Lov angaaende Gager, vel maatte huske paa, at man let kunde skuffe sig selv over, at man derved i Grunden vedtog meget mere, end der ligesvem udtaltes i den, og end man ønskede. Naar den høitærede Finanzminister ikke har forstaaet denne min Øtring, og det selvsagt ikke er lykkedes mig at fremstille den tilstrækkelig klart, kan det fremdeles heller ikke undre mig, at han sandt sig opfordret til at give Dplysning om, hvorvidt Amtsførvalternes uvisse Indtægter kunde ansees for at være grundede i et Slags Usance eller Vedtægt, og hvorvidt der paa deres Gebeet maatte kunne gives Anledning til, at nye Indtægter ifølge en sliq Usance knyttede sig til de allerede bestaaende. Thi, hvad deslige Vedtægts-Indtægter angaaer, da tillod jeg mig at tale ganske i Almindelighed med Hensyn til den Bestræbelse, som er karakteristisk for vor Tid; efter at føre Alt tilbage til fast Gage. Og jeg troer, at Ingen, som har givet Agt paa deslige Forhold i det Hele, skal vilde modstige mig deri, at der gaaer gjerne, Gaand i Gaand med Bestræbelsen efter at sætte Embedsmændene paa fast Gage, en Udvikling af nye uvisse Indtægter, som i Tidens Løb fremstaae, og som saa ved første Leilighed atter forvandles til faste, optages med i den faste Gage. Hvad der imod det, jeg tillod mig at bemærke med Hensyn til Sammenbragningen af nogle Amtstuer, blev yttret af den høitærede Finanzminister, det er siden den Tid saa klart og afgjørende blevet bestridt af den høitærede Ordfører, at jeg ikke skal opholde Forsamlingen længere dermed.

Nyholm: Naar den meget ærede Ordfører, i Genhold til nogle tidligere Øtringer af mig, som vare rettede til det ærede Udvalg, har sagt, at han, eller Udvalget i det Hele, manglede den fornødne Kundskab til at komme